

— Вълчо скача, не бойте се .. Какви трапове е той прѣскачалъ, вие не сте и сънували.

Тръгнали трима. Срѣщнали кумица лисица съ вакарелското кожухче.

— Кждѣ, пѣтльо?

— На пазаръ . . .

— Води и менъ, моля ти се.

— Да те водя, лисо, но напѣтя има трапъ. не можешъ го прѣскочи.

— Е, брайно, какви трапове лиса е прѣскачала, вие не сте и сънували!

Станали четирма. Вървѣли, вървѣли, стигнали до трапа. Хврѣкналъ пѣтльо — прѣхврѣкналъ го.

Скокнала меца, та въ трапа. Скокналъ вълчо, та при нея, скокнала лиса и тя при тѣхъ...

— Седѣли день-два въ трапа нашитѣ приятели и огладнѣли. Що да правятъ? Кумица лисица, нали е хитра и разумна, рекла:

— Хайде да си баемъ и да наричаме. Чие месо е най-сладко, да го изедемъ.

Лиса хитра, вълкъ — хайдукъ, мецана — глупана, рекли:

— Хайде, лисо, наричай!

Почнала лиса да бае:

— Лисо — лисенце, кисело месенце; вълчо-вълченце — кисело месенце, мецо — мечище, сладко месище — дрѣжъ, вълчо, да я изедемъ.

Скокналъ вълчо, удавилъ мецана, яли. наяли се. Минали се три деня, пакъ огладнѣли.

Лиса скрила подъ мишница малко месце и вадила, та си яла.